

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: V.U.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Antonínem Stejskalem, advokátem se sídlem v Litvínově, ul. Mezibořská č.p. 764, PSČ 436 01, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2010, č. „X“, o částečném invalidním důchodu,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Antonínu Stejskalovi **s e u r č u j e** **odměna** za zastupování v částce **800,-Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 26. 7. 2010, č.j. „X“, kterým mu s odkazem na ust. § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o org. a prov. soc. zabezpečení“), a ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), jako nepřipustné pro opožděnost byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí č. II žalované ze dne 31. 3. 2010, č. „X“,

jímž byl žalobci s odkazem na ust. § 44 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), přiznán částečný invalidní důchod od 16. 10. 2009 ve výši 7.727,- Kč.

V žalobě namítl, že v žalobou napadeném rozhodnutí 26. 7. 2010 jej Mgr. P, pracovník žalované, neoprávněně napadl, že promeškal lhůtu k podání námitek, a to aniž by si přečetl veškerou dokumentaci, kterou má žalovaná k dispozici. V této souvislosti žalobce zmínil, že o plný invalidní důchod žádal dne 27. 10. 2009 s tím, že již dne 16. 11. 2009 dostal od žalované dopis, že mu byla přiznána záloha 3.000,-Kč a že urgencye není nutná. Od té doby se žalobci nikdo neozval, přestože pracovníci žalované museli vědět, že jej v této situaci nikdo nezaměstná. Následně dne 19. 3. 2010 žalobce psal na Ministerstvo práce a sociálních věcí, aby se jeho případ řešil, a dne 29. 3. 2010 obdržela žalovaná žádost o přezkoumání jeho žádosti o plný invalidní důchod. Na to se mu žalovaná dne 2. 4. 2010 písemně omluvila za zdržení a dne 23. 4. 2010 žalobce nastoupil na 20 dní do nemocnice, takže po tuto dobu nemohl se žalovanou komunikovat. Poté se dne 30. 6. 2010 žalobce dostavil na pozvánku k posudkovému lékaři žalované z oddělení námitkové a odvolací agendy v Liberci, na základě čehož pak dne 7. 7. 2010 obdržel vyrozumění, vůči kterému obratem podal námítky. Poté dne 15. 7. 2010 žalobce obdržel rozhodnutí podepsané Mgr. P, pracovníkem žalované, v němž se píše, že proti tomuto rozhodnutí nelze podat námítky. A dne 2. 8. 2010 žalobce obdržel další rozhodnutí žalované, ve kterém jej tentýž pracovník žalované napadá, že nepodal námítky ve stanoveném termínu. Na tomto místě žalobce namítl, že nemůže za to, že úředníkům žalované vše tak dlouho trvá a že byl v nemocnici, což řádně doložil žalované spolu s nově získanými materiály k jeho případu a se žádostí o přepoččet důchodu. Mgr. P, pracovník žalované, však žalobci odepsal, že již je pozdě. Proto se žalobce rozhodl podat předmětnou žalobu, aby nebyl napaden, že zase něco zmeškal, když jako obyčejný člověk se nemůže vyznat ve všech paragrafech, kterými ho zasypal dotyčný pracovník žalované, a když částečný invalidní důchod, který mu nestačí na běžnou obživu, mu končí 31. 10. 2010.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla, aby soud předmětnou žalobu pro nedůvodnost zamítl.

K věci uvedla, že žalobce dne 1. 7. 2009 uplatnil žádost o plný invalidní důchod od ukončení výplaty nemocenských dávek. Dne 31. 3. 2010 vydala žalovaná rozhodnutí č. I, kterým zamítla žalobcovu žádost o plný invalidní důchod, protože jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla „toliko“ o 50%, což neodpovídá plné invaliditě, nýbrž částečné invaliditě. Proto téhož dne, tj. 31. 3. 2010, žalovaná vydala i rozhodnutí č. II, kterým rozhodla o přiznání částečného invalidního důchodu žalobci od 16. 10. 2009 ve výši 7.727,-Kč. Dne 8. 4. 2010 se žalobce dostavil na Okresní správu sociálního zabezpečení v Mostě, kde sepsal námítky proti rozhodnutí žalované č. I ze dne 31. 3. 2010, kterým mu byla zamítnuta žádost o plný invalidní důchod, a požadoval nové posouzení svého zdravotního stavu jiným lékařem. Na základě toho žalovaná zahájila řízení o námitkách a nechala vypracovat nový posudek o invaliditě oddělením námitkové a odvolací agendy v Liberci s tím, že opět byla stanovena míra poklesu žalobcovy schopnosti soustavné výdělečné činnosti na 50%. Na základě tohoto zjištění pak žalovaná vydala dne 12. 7. 2010 rozhodnutí, jímž žalobcovy námítky vůči rozhodnutí žalované č. I ze dne 31. 3. 2010 zamítla a toto rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o plný invalidní důchod potvrdila. Dále žalovaná uvedla, že dne 16. 7. 2010 obdržela od žalobce „Podání odvolání na výpočet invalidního důchodu“, které bylo odesláno prostřednictvím pošty dne 14. 7. 2010, které bylo dle ust. § 88 odst. 1 zákona o org. a prov. soc. zabezpečení posouzeno jako žalobcovy námítky, a to podle obsahu jako jeho námítky

proti rozhodnutí žalované č. II ze dne 31. 3. 2010 o přiznání částečného invalidního důchodu žalobci. O těchto námitkách následně žalovaná vydala dne 15. 2. 2010 (*pozn. soudu správné datum je 26. 7. 2010*) žalobou napadené rozhodnutí, kterým byly tyto námitky zamítnuty jako nepřípustné, neboť podle ust. § 88 odst. 1 zákona o org. a prov. soc. zabezpečení ve věcech důchodového pojištění lze jako řádný opravný prostředek podat písemné námitky do 30 dnů ode dne jeho oznámení účastníku řízení. Následně žalovaná v souladu s ust. § 92 odst. 1 správního řádu zkoumala, zda nejsou v daném případě dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí, ovšem tyto předpoklady neshledala.

K žalobcově námitce, že je žalovanou neoprávněně napadán, že promeškal lhůtu na podání námitek, aniž by si přečetla veškerou dokumentaci, kterou má k dispozici, žalovaná zmínila, že v daném případě se nemůže uplatnit postup dle ust. § 41 odst. 1 správního řádu, kterého se zřejmě žalobce domáhá, protože podle odst. 2 téhož ustanovení účastník může požádat o prominutí zmeškaní úkonu do 15ti dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podatel bránila úkon učinit. S požádáním je přitom třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá, což ovšem žalobce neučinil. Pokud žalobce uváděl, že nemohl se žalovanou komunikovat, protože dne 23. 4. 2010 nastoupil do nemocnice na 20 dnů, tak překážka, pro kterou nemohl učinit úkon ve vztahu k rozhodnutí žalované č. II ze dne 31. 3. 2010, pominula již před více než 15 dny, přičemž námitky vůči tomuto rozhodnutí podal k poštovní přepravě až dne 14. 7. 2010, které žalovaná obdržela 16. 7. 2010.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s tímto postupem vyjádřil souhlas a žalovaná nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělila, když byla o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučena.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávání věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není naprosto důvodná.

Již v úvodu odůvodnění soud poznamenal, že žalobce předmětnou žalobou napadá rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2010, č.j. 550 520 0954/315-LP. Tato skutečnost nepochybně vyplývá z úvodu předmětné žaloby, kde žalobce toto rozhodnutí žalované přesně označil datem i číslem jednacím. Z obsahu dotyčného rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2010, přitom nesporně vyplývá, že jím bylo rozhodováno o rozhodnutí č. II žalované ze dne 31. 3. 2010, č. 550 520 0954, jímž byl žalobci s odkazem na ust. § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění přiznán částečný invalidní důchod od 16. 10. 2009 ve výši 7.727,- Kč. Rozhodnutí č. II žalované ze dne 31. 3. 2010, tvoří nedílnou součást správního spisu, který byl předložen soudu žalovanou, přičemž obsahuje výslovné poučení mj. o tom, že proti němu lze podat u

žalované písemné námitky, a to do 30 dnů ode dne následujícího po dni oznámení tohoto rozhodnutí. Z obsahu správního spisu pak soud zjistil, že toto rozhodnutí č. II žalované ze dne 31. 3. 2010, bylo žalobci doručováno prostřednictvím pošty, který jej osobně oproti svému podpisu obdržel dne 7. 4. 2010, jak vyplývá z ručně psaného data a razítka příslušné poštovní doručovatelky, které jsou obsaženy na dodejce. Za den oznámení rozhodnutí č. II žalované ze dne 31. 3. 2010, je tudíž třeba považovat den 7. 4. 2010 s tím, že následující den po tomto datu žalobci počala běžet 30 denní lhůta k podání písemných námitek vůči tomuto rozhodnutí u žalované, jejíž konec připadl na pátek 7. 5. 2010. Žalobce ovšem toto rozhodnutí č. II žalované ze dne 31. 3. 2010, napadl podáním až ze dne 14. 7. 2010 nazvaném „Podání odvolání na výpočet invalidního důchodu“, jenž soud vyhodnotil jako námitky, které žalobce současně i téhož dne odevzdal k poštovní přepravě a které žalovaná obdržela dne 16. 7. 2010 a tedy zjevně po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty k podání námitek. O tom, že žalobcovo podání ze dne 14. 7. 2010 představuje jeho námitky proti rozhodnutí č. II žalované ze dne 31. 3. 2010, soud neměl žádných pochyb, a to s ohledem žalobcova tvrzení obsažená v této písemnosti, když ta se týkala výpočtu přiznaného částečného invalidního důchodu, o kterém bylo rozhodováno právě rozhodnutím č. II žalované ze dne 31. 3. 2010. Na tomto místě soud považuje za potřebné podotknout, že ze správního spisu soud zjistil, že, žalovaná dne 31. 3. 2010 vedle rozhodnutí č. II vydala pod stejným číslem, a to č. 550 520 0954, i rozhodnutí č. I, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o plný invalidní důchod, ovšem toto rozhodnutí po jeho doručení žalobci rovněž dne 7. 4. 2010, žalobce již napadl námitkami, které byly se žalobcem sepsány přímo u Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě dne 8. 4. 2010, a proto i v důsledku této skutečnosti soud nepochyboval o tom, že žalobcovo podání ze dne 14. 7. 2010 představuje jeho námitky proti rozhodnutí č. II žalované ze dne 31. 3. 2010.

Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalovaná zcela správně žalobcovy námitky ze dne 14. 7. 2010 vůči rozhodnutí č. II žalované ze dne 31. 3. 2010 vyhodnotila jako opožděné a v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 26. 7. 2010 je s poukazem na ust. § 92 odst. 1 správního řádu, pro opožděnost zamítla. V předmětném řízení o námitkách byla totiž žalovaná ve smyslu ust. § 88 odst. 8 zákona o org. a prov. soc. zabezpečení povinna postupovat podle správního řádu. Podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu přitom mj. platí, že opožděné odvolání odvolací správní orgán zamítne.

Dále soud poznamenává, že z ust. § 92 odst. 1 správního řádu dále mj. vyplývá, že pokud rozhodnutí, vůči němuž směřuje opožděné odvolání, již nabylo právní moci, tak odvolací orgán následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro zkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 26. 7. 2010 je přitom dle názoru soudu zřejmé, že žalovaná se po zjištění, že se jedná o opožděně uplatněné námitky a že rozhodnutí žalované č. II ze dne 31. 3. 2010 již nabylo právní moci, zabývala tím, zda nejsou dány předpoklady pro zkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí. Žádné tyto předpoklady žalovaná neshledala, s jejímž závěrem se ztotožnil i soud, přičemž ani sám žalobce v předmětném řízení nenamítal, že by tyto předpoklady byly splněny.

Pro úplnost soud ještě podotýká, že na závěru soudu o nutnosti vyhodnotit předmětnou žalobu jako nedůvodnou, nemůže nic změnit ani nesporná skutečnost, že žalobce dne 23. 4. 2010 nastoupil na 20 dní do nemocnice a díky tomu prý nemohl komunikovat se žalovanou. Již shora bylo zmíněno, že žalobci počala běžet lhůta k podání námitek dne 8. 4. 2010, tedy

více než 14 dnů před hospitalizací, a proto dle názoru soudu žalobci nic nebránilo v tom, aby do této doby podal námitky v plném zdůvodnění, popř. aby alespoň podal námitky bez bližšího zdůvodnění s tím, že zdůvodnění námitek provede následně po propuštění z hospitalizace nebo aby po propuštění z hospitalizace do 15 dnů, tj. do 27. 5. 2010, pokud by se za 1. den hospitalizace bral již den 23. 4. 2010, podal námitky ovšem zároveň spolu se žádostí o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu ust. § 41 odst. 1, odst. 2 správního řádu. Takto však žalobce nepostupoval, a proto jeho námitku o tom, že je v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 26. 7. 2010 neoprávněně napadán, že promeškal lhůtu k podání námitek, aniž by si žalovaná přečetla veškerou dostupnou spisovou dokumentaci a zohlednila jeho hospitalizaci, soud vyhodnotil jako neopodstatněnou. Pokud totiž žalobce učinil zmeškaný úkon, aniž by současně požádal o prominutí zmeškání úkonu, a to vše navíc vícero než 15 dnů ode dne, kdy mu pominula překážka, která mu bránila úkon učinit, soud nemohl učinit jiný závěr než ten, že v jeho případě nebyly dány podmínky pro prominutí zmeškaného úkonu ve smyslu ust. § 41 zákona č. 500/2004 Sb. ze strany žalované.

Na základě shora uvedených důvodů soud tedy žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. pro nedůvodnost zamítl.

Ve výroku rozsudku ad II. pak soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a navíc ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, a žalovaná, která ostatně náhradu nákladů řízení také nepožadovala, tato náhrada ze zákona nepřísluší.

Žalobci byl pro toto soudní řízení ustanoven advokát, a proto v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Proto soud ve výroku ad III. rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. o určení odměny tomuto advokátovi JUDr. Antonínu Stejskalovi za zastupování žalobce ve výši 800,-Kč, která se skládá z částky 500,- Kč za jeden úkon právní služby po 500,-Kč podle § 7 v návaznosti na § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 9. 2006 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a)] a z částky 300,- Kč za s tím související režijní paušál po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze** podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 16. září 2011

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová